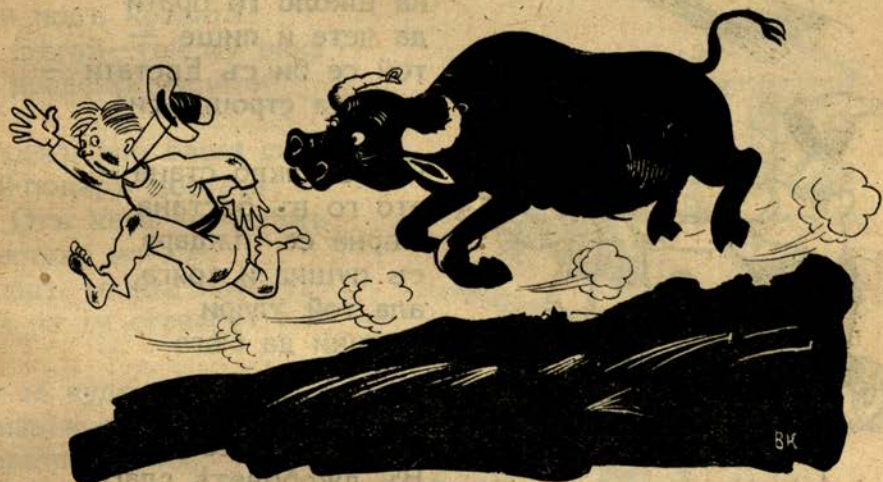

Вранчо хукна нагоре по улицата, но Бръзанъ наведе глава, завъртѣ се на едно мѣсто като пумпало и като забеляза Гошо, който тичаше, спусна се подире му.

— Маакъ, Маакъ, — изрева сърдито животното и изтрополи съ тежкитѣ си крака къмъ момчето.

Гошо се обърна. Той видѣ, че биволътъ се спусна подире му и реши да кривне въ единъ вратникъ. Но краката му се подкосиха и той се захлупи по очи на земята. Биволътъ вече се спусна върху него.

Чу се писъкъ на жена. Нѣкакъвъ гърлестъ мъжки гласъ избуботи нѣщо. Това трая само единъ мигъ. Въ следния мигъ отъ църковното кубе се разнесе тържественъ камбаненъ звънъ. Звукитѣ на камбанитѣ затрепѣха и се залюлѣха въ въздуха, после като весели ластовички нахлуха въ селскитѣ къщурки, за да съобщатъ на трудолюбивия народъ, че утре е празникъ, день за почивка.

Биволътъ вдигна глава, изпуфтѣ и като че се заслуша.

Когато Минко пристигна и заудря бивола съ остена, Гошо вече бѣше изчезналъ задъ една купа сѣно въ близкия дворъ. На двора се показва едъръ мургавъ мъжъ съ желѣзна вила въ ржце. Но мъжътъ не употреби вилата, защото Бръзанъ потегли съ отмѣрени стѣпки нагоре по улицата къмъ топлия оборъ на дѣдо Атанасъ.

Камбаната продължаваше да плиска тържествени звуци надъ селото.

Пелинъ Велковъ